

Odmey iz Afrike

Katoliški mesečnik s slikami
v prosep afriških
misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdeja:

**Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana**

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 L, 60 am. cts., 2 š; s prilogo »Klaverjev koledar« 13 Din, 7-20 L, 80 am. cts., 2-60 š.

Naročila in milodare naslavljajte, prosimo na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Miklošičeva cesta šte. 3.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Vsebina: Skofovsko pismo vrhovni voditeljci Družbe svetega Petra Klaverja. — Tri nove sestre zamorke. — Dušna premija. — Iz misijonov. — Apostolska prefektura Fumban (Kamerun). — Apostolski vikariat Ekvatorijalni Nil. — Apostolski vikariat Loango. — Apostolski vikariat Diego-Suarez. — Hiša sv. Petra Klaverja v Arivonimamo (Madagaskar). — Božja moč gane srce. — Kratki misijonski dopisi. — Ovece, ki iščejo pastirja. — Sv. Terezija Deteta Jezusa in afriški misijoni. — Dell'ubolete še dalje...

Darovi.

Od 1. januarja do 28. februarja 1927:

Za afriške misijone v splošnem: Din 25.424—; L 1203-30.

Za sv. maše: Din 350—; L 16—.

Za stradajoče: Din 132—; L 18—.

Za gobavee: Din 196—.

Za odkup sužnjev: Din 17.948-25; L 240—.

Za botrinske darove: Din 8453-50; L 95—.

Za zamorčke: Din 754—.

Za katehiste: Din 267—; L 365—.

Za semenišnike: Din 52—.

Za kruh sv. Antona: Din 7311-20; L 195-25.

Za misijonsko zvezo: Din 19—; L 58—.

Za otroško zvezo: Din 53-50; L 8-50.

Za mašno zvezo: Din 9067-50; L 86—.

Za afriški tisk in katekizem: Din 1039—; L 15—.

Za določene namene: Din 4351—.

Za določene misijone: Din 385—.

Za Klaverjevo družbo: Din 364-30.

Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 1340—.

Sentjakobska Mar. družba v Ljubljani za afr. misijone Din 86-75;

N. N. za odkup zamočka »Franchise« Din 150— kot zahvalo.

Tisočkrat »Bog povrni« vsem blagim dobrotnikom!

V molitev se priporočajo

vse zadeve milih dobrotnikov in čitateljev.

Tri nove zamorske sestre. Oblatinje Brezmadežne.

Škofovsko pismo vrhovni voditeljici Družbe sv. Petra Klaverja.

Prejel sem pošiljatev, s katero ste mi izvolili pokloniti letnik 1926 »Zamorčka« in »Odmeva iz Afrike«, kakor tudi »Koledar sv. Petra Klaverja za leto 1927«. Od srca zahvaljujem in iskren »Bog plačaj« izrekam za vse. Naj prihaja vsak dan obilje božjega blagoslova na vse delovanje družbe, kateri načelujete! Z ljubeznijo zasledujem to delovanje in se prisrčno veselim, da prinaša toliko milosti in toliko blagoslova poganskim zamorcem v Afriki. Bog daj, da bi se delovanje Družbe sv. Petra Klaverja čimprej razširilo po vseh katoliških deželah, še posebej med katoliškimi Slovani vsaj toliko, kolikor se to opaža med Slovenci.

Od srca podeljujem svoj blagoslov Družbi sv. Petra Klaverja, in še posebno Vam, častita gospa vrhovna voditeljica.

V presv. Srcu Jezusovem prevdani

† Josip dr. Srebrnič,
biskup.

Na Krku, dne 5. marca 1927.

Tri nove sestre zamorke.

Apostolski vikar škof Jarosseau piše Družbi sv. Petra Klaverja:

»Z veseljem Vam naznanjam, da mi je bilo dano sprejeti slovesno obljubo treh sester domačink, oblatin Brezmadežne. Slovesnost se je pričela zjutraj ob 6. Da je bila slovesnost še večja, smo se držali natančno rimskega rituala, ki tako lepo in ganljivo predočuje velikost dejanja, s katerim se krščanska devica Bogu posveti, da mu služi, ga ljubi in z njim obenem tudi bližnjega. Med navzočimi jih je bilo mnogo, ki so jokali in Boga hvalili, da jim je dal kaj takega videti. Sestre domačinke bodo po pravilih v vsem na pomoč sestram frančiškankam pri njih apostolskem delovanju. Bodo katehistinje, učiteljice, bolniške strežnice in zakristanke. Oskrbovale bodo sirote, prale, šivale, likale, kuhale itd. Nekatere so že dozdej pomagale pri strežbi gobavcem. Ta novica Vas bo tem bolj razveselila, ker so te tri novicinke Vaše sirote, to se pravi: vzgojene so bile v oni sirotišnici, ki ste jo Vi tako velikodušno in vztrajno vsak čas podpirali.

DUŠNA PREMIJA. V namen naših naročnikov in dobrotnikov opraviijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Iz misijonov:

Apostolska prefektura Fumban (Kamerun).

Msgr. Plissoneau S. C. J., apostolski prefekt, je poslal Klaverjevi družbi razveseljivo statistiko o preteklem letu. Na skupno število prebivalstva 500.000 duš pride 8698 katolikov napram številu 5573 preteklega leta. Število šol je narastlo od 7 do 14, število katehumenov od 6849 do 9050, spovedancev od 19.379 do 40.995, sv. obhajil od 70.154 do 112.356. Ta napredek je res velik, zahteva pa tem več osebja in denarnih stroškov.

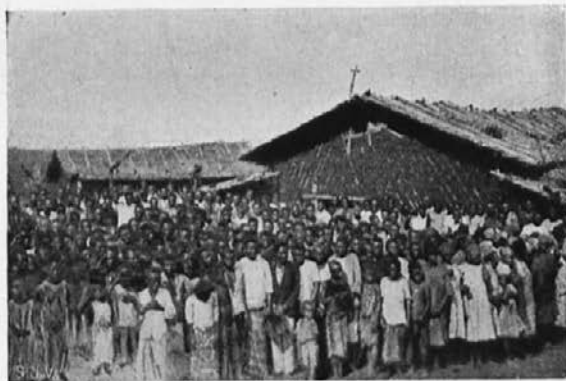
Ne vem, kako naj se Vam zahvalim za dragoceno pomoč, ki ste mi jo naklonili, da sem mogel dozidati poslopja, ki jih je preteklo leto razrušil vihar. Z veseljem Vam lahko povem, da se je Vaša Družba prva oglasila na moj klic. Zato prisrčna hvala vsem darovalcem!

Preskušnja nas ni potrla. Že smo dokaj poslopij izboljšali in sedaj že en mesec popravljamo našo kapelo. Zakristija in kor bosta napravljena iz opeke, drugo pa — radi pomanjkanja denarja — iz ilovke. Kadar nam bo mogoče, bomo tudi ostalo nadomestili z opeko, toda danes ob tej draginji je

treba dobro premisliti, preden se človek loti kakega dražjega popravljanja. Ravno kar nas je življenje izučilo tega, kajti šola, ki smo jo ravno sedaj dovršili, nas stane 15.000 frankov. Služi nam obenem kot dvorana za katehiziranje, ker drugega prostora za to nimamo.

Naša letna statistika Vas pouči, da se ne zanimate zaman za naš misijon. Napredek napram lani je tak, da me skrbi prihodnost. Ako bo versko življenje tako napredovalo, kar srčno želim, se vprašujem, kje bom dobil potrebnih duhovnikov.

Opozarjam Vas zlasti na katehiste. Napredek napram lani je tolikšen, da je narastlo število od 135 do 180. Ravnali smo

Zamorski kristjani pred cerkvico po službi božji.

se po navodilih propagande, ki je priporočala, da število katehistov čim bolj povečamo, da nadomestimo pomanjkanje misijonarjev.

Katehumenov imamo 9050. K tem štejemo samo tiste, ki so se z rednim obiskom skozi več mesecev izkazali za zanesljive. V resnici pa jih je 10 do 12 tisoč, katero število Vam pove naše nade za prihodnost. Bogu bodi čast in hvala za to. Njegova milost se hoče sedaj razliti nad to dosedaj tako zapuščeno pokrajino. Obenem je pa to tudi sad molitve in dobrih del naših dobrotnikov, med katerimi so v prvi vrsti oni iz vrst Klaverjeve družbe. O, da bi nas mogli še nadalje podpirati! Naš misijon nima drugih dohodkov kakor, kolikor darujejo cerkve, treba pa je spričo začetka še vse napraviti in organizirati, saj obstoja šele od leta 1923.

Naznanjam Vam, da ustanavljamo nov misijon v Banki, da bo s tem misijon v Džangi za polovico razbremenjen. Banka leži v zelo obljudenem kraju, 75 km od tu. Še en misijonar, ki je danes tu sem došel, bo odšel jutri v Banko, da pomaga p. superijorju, ki mora sedaj sam zmagovati vse ogromno delo. — Ta misijon, ki smo ga ustanovili z največjimi žrtvami, je pomoči v resnici potreben.

Apostolski vikarijat Ekvatorijalni Nil.

Pismo apostolskega prefekta msgr. Bignato F. S. C.

V resnici smo dolžni Bogu hvalo za vse dobro in za vse uspehe, ki smo jih dosegli v preteklem letu. Da bo naša zahvala tem boljša, se obračam do vseh članov Klaverjeve družbe, da se združijo z menoj v zahvali; kajti tudi ti so pripomogli do toliko izpreobrnjenj in dobrih del.

Število kristjanov je v tem letu narastlo na 10.458. Pet nadarjenih mladeničev je bilo sprejetih v sosedni seminar, dokler mi sami ne ustanovimo svojega. Naši katehisti in učitelji so v pobožnosti in gorečnosti na višku. V naših zavodih in sirotišnicah se je letos vzgajalo 1228 otrok. Razen tega smo otvorili na vseh postajah po eno šolo, zato da pospešimo izobrazbo in preprečimo vpliv, ki bi ga sicer imela brezbožna vzgoja pri mladini, ki bi brez dvoma nastopila od druge strani.

Pa tudi dragocenih snopov smo prinesli v Gospodove žitnice. Bilo je 1425 krstov v sili; izmed teh krščencev jih je večina že pri Bogu in prosijo za nas. 3057 novih kristjanov, izmed katerih jih je 1339 prejelo že tudi sv. birmo, da so postali vojščaki Kristusovi, 73.583 sv. spovedi in 231.739 sv. obhajil iz pobožnosti: to so duhovni sadovi, ki so jih deležni tudi dobrotniki Klaverjeve družbe. Za dobrotnike se tu bere posebej ena sv. maša, ena pa v ostali prefekturi.

Morebiti bom moral v kratkem glasno potrpati na srca dobrotnikov, da bo mogoče čim več duš izpreobrniti. Naj naštejem še nekaj števil, ki govorijo svojo zgodovino: 8726 moških in 2920 ženskih katehumenov, od katerih je 3287 dečkov in 981 deklie na naših misijonskih postajah. Tu skrbimo zanje v dušnem in telesnem oziru. Božja Previdnost nam jih je dala v oskrbo in upamo, da nam bo pomagala, da jih vzgojimo.

Apostolski vikarijat Loango.

Pismo preč. P. Kiefferja C. S. Sp. iz Ksesse.

Kako naj se Vam dostojneje zahvalim za velikodušni dar, kot da nadalje molim za Vas. Hvala bodi za to naši Ljubi Gospe od Zmage in sv. Tereziji Deteta Jezusa. Presveto Srce Jezusovo naj Vam tisočkrat poplača in naj dá Vašim podjetjem obilnega blagoslova. Mnogo ste pripomogli, da so mi bile skrbi olajšane, bodisi z ozirom na vzdrževanje naše kapele, bodisi s tem, da ste mi omogočili, da sem pokrtil župnišče, bolnišnico in lekarno s kositrom.

Preteklo leto osorej smo imeli mnogo bolnih na griži, ki so prihajali k nam iz železniških križišč, pa tudi za hribo jih je bilo mnogo bolnih. To leto pa jih vsled velike vročine mnogo boleha na ranah in turih, drugi zopet so po vsem telesu polni ran, tako da sta bolnišnica in lekarna vedno polni. Ker možje in mladeniči delajo pri železnici, morajo žene skrbeti za manjok za razne skupine. Tako je naše dušno pastirstvo zelo otežkočeno, kajti treba je po vaseh povpraševati za bolniki in slabotnimi in treba je tudi osebno iti v taborišča, kjer prebivajo tisoči ljudi raznih narodnosti in rodov. Ako nisem na potovanju, poučujem pet naših dečkov v latinščini, da bodo enkrat vstopili v semenišče. S tem jim bom prihranil dve do tri leta učenja in jim navdihnil mašniški poklic in stanovitnost v svojem stanu, jih utrdil v ponižnosti in pokorščini, da bodo enkrat zreli in odločni možje. Ker so domačini navadno nezaupni in se radi potajijo, jih je težko pridobiti; toda jaz poznam teh pet izza njih mladosti, da, celo kot otroke sem jih poznal, zato morem več opraviti pri njih, kot bi mogel kak novinec, pa če bi bil še tako nadarjen. Dva sta že dve leti v semenišču in so vsi z njima zadovoljni, jaz upam, da bodo tudi s temi petimi, ki bodo odpotovali v avgustu. Ker sem že 32 let na Kongi, bo treba misliti na naslednika.

Oktobra meseca sem začel graditi novo postajo, pa sem zavoljo pomanjkanja delavcev moral vso stvar odložiti. Upam, da dobimo to leto novega patra, kajti izmed enajstih, ki prebivajo v vikarijatu, nas je pet že nad petdeset let starih. P. Moulin v Setti, ki je že ves slaboten, vztraja še vedno na svojem mestu. Jaz bom v par mesecih star šestdeset let, in ker sem še dovolj trden, še mnogo hodim, dasi čutim starost že tudi v nogah. Upam, da dovršim še svoje deseto podjetje. Priporočam tukajšnje kristjane in otroke Vaši molitvi. Presveto Srce Jezusovo in Marija Zmagovalka naj Vas podpira in usliši.

Apostolski vikariat Diego-Suarez.

Pismo P. Jourdana C. S. Sp.

Potrebe našega misijona, ki leži v samotnem gorskem kraju, so vedno večje. Kako so nam Vaša darila prav prišla! Uresničile so se želje našega premilostnega g. škofa. Jaz sem opravil takoj eno sv. mašo v namen Vaših dobrotnikov; tudi naši kristjani so molili za Vas; saj se imajo le Vam zahvaliti, da bodo sestre prišle k njim. Celo protestantje so tega veseli, kajti zadovoljni so s poučevanjem sester v Tananarivi. Reko: »Zdaj nam ne bo treba naših deklic pošiljati tako daleč, ampak jih bodo izvrstne žene poučevale pred našimi očmi.«

Pred tremi leti se je na bližnjem griču ustanovila londonska misijonska družba. Dolarji so kar deževali in malgaziški delovodja je lahko brez nadzorstva marsikaj vtaknil v svoj žep. Osebe tam je mnogoštevilno in dobro plačano. V treh letih so sezidali krasen tempelj, bolnišnico, lepo stanovanje za zdravnika, vilo za pastora in kolegij.

Mi pa, pravi delavci Gospodovi, moremo svoj misijon, ki že 5. leto obstoji, le s težavo oskrbovati, ker nam manjka sredstev. Namesto cerkve imamo neko šupo. Kakega dobrodelnega zavoda ne moremo ustanoviti in razen dveh katehistov ne moremo na vseh svojih 24 postajah nobenega plačevati. V oskrbi imamo 25.000 kristjanov, ki stanujejo na 20.000 kilometrov širokem ozemlju. Pa navzlic temu lahko govorimo o zmagah; za to se imamo zahvaliti v prvi vrsti molitvam, ki kipe proti nebu.

Prosim Vas torej, da nam pomagata tudi materialno. Sestrsko hišo, ki bo pozneje za otroke, se je dozidala navzlic deževnemu vremenu že nad podložje.

Hiša sv. Petra Klaverja v Arivonimamo (Madagaskar).

V tej hiši stanujejo sestre božje Previdnosti s svojimi sirotami. Zidana je po večini iz surove, na solncu sušene opeke; le vogelni stebri in okviri oken so radi večje trpežnosti iz žgane opeke. Streha je pokrita s posušeno travo. Dobre redovnice so vse srečne, da jim je bilo s pomočjo blagih dobrotnikov mogoče dovršiti to stavbo ter obljublja, se jih hvaležno spominjati v sv. molitvi.

Hiša sv. Petra Klaverja z otroki in sestrami.
 Glavni oltar v Arivonimamo.
 Skupina deklic, ki jih poučuje sestra domačinka.
 Deklice sirote pri ročnem delu.
 Arivonimamo in okolica.

Božja moč gane srca.

Piše škof Hanger, L. M., Zlato obrežje.

Zadnjo sredo sem obiskal Odo, mesto s 7000 prebivalci, čigar kralj je krvoločnež, ki ima na vesti stotine umorov. Njegov prestol sloni na mrtvaških lobanjah. Jezen, ker ga vlada ovira pri njegovih grozodejstvih, ni hotel dosedaj dati dovoljenja za kak misijon v njegovem mestu in je P. Baumana, ki ga je za to prosil, surovo zapodil. Pa navzlic tej prepovedi je eden naših kristjanov, učitelj na vladni šoli, kupil malo zemljišče in na njem sezidal ponižno kapelico. Kako sem se torej čudil ob prihodu v Odo, ko so mi povedali, da me kralj hoče pozdraviti in obenem z menoj ogledati kapelico. Skupaj sva šla skozi mesto, pred nama so bobnali, vse se je čudilo. Sprevod je vedno bolj naraščal. V kapeli sem groznega poglavarja slovesno nagovoril in zahteval od njega, da katoličanom podeli v svojem mestu popolno prostost. Obljubil je to, in potem sva se ločila kot prijatelja. P. Bauman, ki me je spremljal, se spričo njegovega sprejema pred dvema letoma ni mogel dovolj načuditi tej prijaznosti.

Razumljivo je, da so naše male postaje z armado katehistov porabile vse naše prihranke in zaloge. Vsi bi radi prenosnih kapel, cerkvenega okitja, križcev, zvončkov in malih harmonijev. Ker pa sem prisiljen, da zidam cerkev v Cape-Toastu, ki mi bo služila kot katedrala, jim prošnje nikdar ne morem uslišati.

Božja previdnost Vam dodeli mnogo prijateljev in dobrotnikov, da nam boste mogli tem bolj izdatno pomagati. Bodite prepričani, da bomo i njim i Vam hvaležni.

Kratki misijonski dopisi.

P. Herman piše iz Uknambi (Ovombolandija): »Danes je osmina Marijinega Vnebovzetja. Imeli smo na postaji sv. Terezije slovesni sv. krst. Šest poganov sem vpisal v našo sv. Cerkev. Kako lep je obred sv. krsta! To človek čuti šele med pogani. Pa kakor bi rad več o tem pisal, danes ne morem, kajti pozno je že in spanec me premaguje. Pošljam Vam dva krstna lista dveh krščencev, ki sta bila na zahtevano

ime krščena. Jutri bo šla pošta, potem pa šele čez en mesec.«

P. Feuvier, misijonar La Salette, v Antsirabi (Madagaskar), 9. sept.: »Kako sem hvaležen za lepo pomoč, ki ste mi jo s svojim delom naklonili. Kaj naj bi bil počel brez tega? Naši krščanski Malgaši in jaz smo se združili današnji praznik (god sv. Petra Klaverja), da se Vam odkritosrečno zahvalimo. Kako naj bi pozabil na »Odmev«, ki je gla-

silo krščanske ljubezni, ki zastopa prošnje misijonarjev in oznanja njih potrebe. Naj blagi bralci sprejmejo na tem mestu našo prisrčno zahvalo. Obenem z materialno podporo, ki smo je tako potrebni, se Vam priporočamo tudi za dušno v obliki Vaših molitev. Dal Bog, da bi kmalu mogli začeti z zidanjem cerkve. Ako sezidamo stanovanje za Jezusa, si s tem tudi sebi pripravimo lepo bivališče gori v nebesih, kjer bomo nekoč vsi — dobrotniki in obdarovanci — združeni peli hvalo Bogu, ki je Ljubezen.

Sestra Mace, usmiljenka v Fara-fangani (Madagaskar): »Smrt bridko kosi med gobavci. Od novega leta dalje smo jih pokopali 22. Naša hiša je kakor ognjena peč, kjer se preskušajo reveži bolniki v veri, potrpežljivosti in vdanosti v voljo božjo. Težko jih je gledati, ko tako trpijo; pa je tudi tolažljivo biti pri njihovi smrti in videti, kako se iz tega trohljivega telesa selijo v nebeška prebivališča. Njih podpore nam bodo omogočile, da bomo ra-

zen riža in fižola mogli še kaj drugega skuhati. Oblekce bodo imele deklice pri procesiji. Ko bi se le mogla dostojno zahvaliti spretnim rokam, ki so jih tako okusno sešile. Gotovo so napravljene iz vzorčnih kosov. In s tako umetniškim okusom so postavljene.

Sestra Emilija-Constancija: »Zavoj z belimi oblekcami in rožnimi vencji je kakor nalašč došel ravno na belo nedeljo. Prihranili ste nam mnogo denarja; nismo namreč imeli nobene obleke več za otroke, ne belih, ne pisanih. Bog je pa dober in pomaga o pravem času, kadar je sila najhujša. Srajce, ki so bile priložene, smo potrebno prikrojili; tudi v tem oziru smo bili v veliki zadregi. Lepa hvala za sukanec za ročna dela, ki ga tako lahko uporabljam v naši šoli za ročna dela. Ta dela nam donajajo nekaj dohodka, ki ga uporabimo za reveže. Imamo toliko bolnikov, ki trpijo na raku in drugih boleznih. Zato smo vselej veseli in hvaležni, kadar dobimo kaj po pošti.

Ovce, ki iščejo pastirja.

Piše preč. P. Barneshija O. S. M. iz misijona sv. Jožefa preč. gospodu generalu reda Servitov.

Ze poprej sem nameraval potovati k veliki reki Usutu, toda ker je kraj tako daleč in so ondotni gozdi polni kač, goril in leopardov, sem čakal do zadnjega v upanju, da mi Bog pošlje kako pomoč, da bom mogel na to pot. In pomoč je prišla nepričakovano. Ameriški protestantje imajo v onem kraju svojo šolo. Njih katehist je odgovoril, ko so zamorci ugovarjali, da njegova cerkev ni edina, ampak da je še druga in še večja in starejša, ki jo je Kristus ustanovil, da od rimske cerkve izhajajo druge, med njimi tudi ameriška. Radovedni črnici so vprašali dalje, ali se nahaja katoliška cerkev tudi v deželi Svaci in so zvedeli, da se v razdalji 40 km nahaja misijon sv. Jožefa. Eden zamorcev, Malevo Hleko, se je podal neko nedeljo na pot k sv. Jožefu. In res: ob nedeljah smo potem videli redno med seboj tuj obraz. Malevo je v cerkvi pazljivo motril našo službo božjo. Zamorec, ki ni

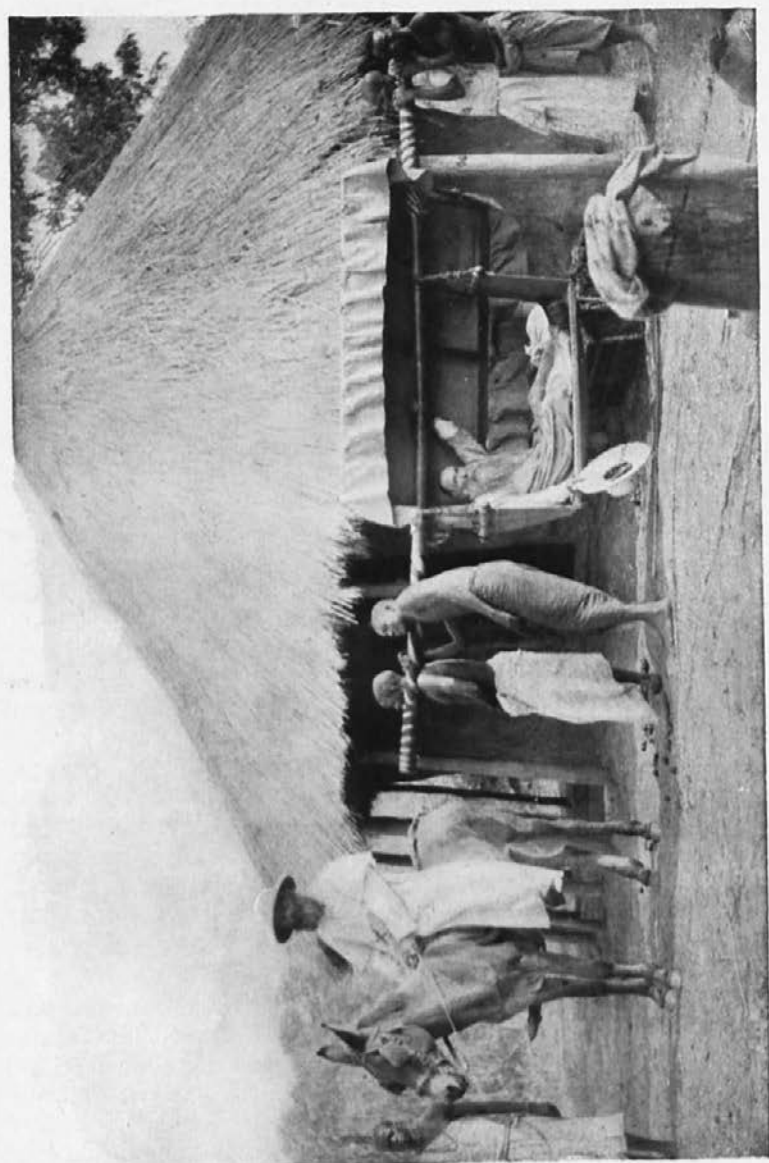
dotlej še nikdar bil videl kaj tako veličastnega, je bil ves navdušen vsled petja, obleke duhovnikov, krasote monštrance, blagoslova z Najsvetejšim in me je obiskal takoj prvo nedeljo po službi božji. Povedal mi je, zakaj je prišel in me prosil, naj grem z njim, češ, da mnogo ljudi pričakuje »umfundizija« t. j. učitelja.

Ta dan sem bil srečen. Tu so torej ovce iskale pastirja. Znano je, da pri sv. Jožefu lenobe ne poznajo. Tu velja pravilo: Žetev je velika, a delavcev je malo. Spričo tega se človeku moči postoterijo. Zamorci so počakali in v ponedeljek smo odpotovali v Glanzoni. To je kraj, ki leži na bregu reke Mzimphu tja do izliva v Usutu. Je zelo hribovit.

Ob pol 8. uri smo odrinili, ob 1. uri popoldne smo že bili pri kočah poglavarja Mantugulu Tevola. Tu so nas že čakali možje in žene; zakaj Malevo Hleko je bil dal besedo, da bo »umfundizija« (učitelja) prav gotovo pripeljal. Kakor hitro so zapazili jezdece na mulah, so se vsi dvignili in nam hiteli nasproti. Tu in drugod je vzbujal pozornost jezdec Malevo in vpraševali so se: »Kje se je neki naučil jezdit? Kdo mu je dal sedlo? Kdo je belokožec poleg njega?« Malevo je odgovoril glasno: »Ali vam nisem obljubil, da vam pripeljem učitelja katoliške cerkve, umfundizija iz Rima?« In vsi so vprašali: »Ali je v resnici? Odkod prihaja? Kam gre? Kje stanuje?« Malevo je odgovarjal, da smo se zato zamudili en dan, ker je »učitelj« imel nedeljsko službo božjo, to se pravi: zbor ljudi v svete namene, molitev, petje in verouk.

Ko sem stopil z mule, mi je poglavar prvi ponudil roko. Potem so pristopile žene in nato otroci. Vsi so me bili veseli in so zatrjevali, da so me že zdavnaj želeli videti. »Tudi jaz sem vesel« — sem jim odgovarjal — »da sem prišel med ljudi, ki želijo imeti svojega učitelja, in to tem bolj, ker čujem, da niste hoteli sprejeti niti nauka Sionistov niti Američanov, katerih šole so tu v vaši bližini. To je znamenje, da vas hoče imeti Bog v svoji pravi cerkvi, v tisti, ki jo je božji Učenik ustanovil z lastno krvjo.«

Po tem uvodu smo spustili mule na pašo, mi pa smo posedli v senco drevesa na tla. Zamorci so me kar požirali z očmi, tako da bi se bil kdo drugi, ki tega ni vaje, bal in imel to za slabo znamenje. — Poglavar Mantugulu Tevola je prisedel k meni in mi rekel, da hoče njegovo ljudstvo verovati v pravega Boga in imeti šole za svoje otroke. »So tudi druge cerkve in šole, a so predaleč. In tudi uče te cerkve nekatere nauke, ki so očitno krivi in jih ne moremo verovati. Ali je kaka prepoved glede kajenja? Pijače? Tobaka?

Misijonar na misijonskem potovanju.

Medicine? Itd.« Moja pojasnila so zamorci sprejeli z glasnim odobravanjem, češ: »To je cerkev, kakršno mi potrebujemo. Doli s Sionisti! Doli z Američani!« Ko se je hrup polegel, sem jim začel razlagati božje zapovedi, pokazal sem jim razpelo in jim povedal o rojstvu, življenju in smrti Odrešenikovi. Poglavar mi je vzel razpelo iz rok in ga pokazal ljudem, rekoč: »Tu je naša cerkev, tej bomo zvesti!« Glasno pritrdjevanje množice mu je sledilo.

Solnce se je bližalo zatonu in z zadnjimi žarki zlatilo vrhove gorá. Bili smo lačni, in do zajtrka drugi dan ob 7. uri je bilo še daleč. Od zamorcev nismo mogli pričakovati krepčila, zakaj treba bi bilo predolgo čakati in jaz ne bi mogel dospeti pred nočjo do Malevojevih koč; kajti Malevo je želel, da prenočim pri njem. Poglavar je želel navodil za drugi dan. Toda jaz sem nameraval drugi dan potovati naprej, obiskati poglavarja Fikisithule in preiskati okolico glede ameriške cerkve, potem pa se vrniti domov. Poglavar Mantugulu in njegovi so rekli, da mi bodo to zelo zamerili in da bodo zelo razočarani. Zato sem obljubil, da pojutrišnjem zopet pridem, on pa mi je zagotovil, da bom našel vse zamorce zbrane v njegovem stanu, da jih učim. Obljubil mi je, da bodo vsi postali kristjani. Na misel mi je prišel naš Gospod ob Jakobovem vodnjaku, ki je bil truden in žejen, pa je le ostal, da je poučil Samaritane, ki so v trumah bili prišli poslušat njegov nauk. Zato sem smatral za dolžnost, da poglavarju obljubim, da zopet pridem potem, ko bom preiskal okolico Fikisithule. Tako smo se ločili.

Nočem popisovati neprijetnosti, ki sem jih bil deležen ono noč; v veselje so mi, ako pomislim na Onega, za katerega sem jih prenašal. Za posteljo mi je bil kameniti tlak, za ponočno družčino gotove živalice, ki so silile v rokave, brenčale okrog ušes in se lovile v brado, tako da mi je noč prešla v vednem boju in otepanju. In vendar, kako potreben sem bil počitka!

Ob solnčnem vzhodu sem bil že na planoti, pa tudi sem gori so mi sledili moji ponočni znanci. Kot vnet katehist je Malevo pripeljal mule za menoj in odpotovala sva. Poiskala sva kočo poglavarja Fikisithule, ki ga pa nisva dobila doma. Govoril sem z nekaterimi ženami in otroki naselbine, ki so bili vsi do mene zelo prijazni. Namen temu obisku je bil, da dobim ob obrežju reke Usutu prostor za novo šolo kot opirališče, ako bi potoval od sv. Jožefa proti novi misijonski postaji ali nazaj. Ta prostor bi moral biti nekako sredi med obema postajama. Žal, da nisem našel nič primernege. Potem ko sem obiskal tudi druge koč, sem se vrnil nazaj k Malevu.

Par besedi še o tem blagem možu. On je domačin in že po naravi krščanski, rekel bi: katoliški. Pred dvema letoma se je bil predstavil ameriškim katehistom in bil eden prvih katehumenov. Ko pa je slišal, da je ena cerkev še starejša, ni miroval poprej, da jo je spoznal. Zdaj, ko jo pozna, je postal njen apostol in moja desna roka. Žal, da je tako daleč proč in da ga ne morem izobraziti, kakor bi ga rad. Na vsak način bom napravil iz njega izvrstnega misijonskega pomočnika, kakor hitro ga dobim bolj v bližino. Je oženjen, pa ima le eno ženo, kar je za ta kraj posebne hvale vredno. Tudi ima dva otroka, enega osem, drugega eno leto starega.

Popoldne sva odpotovala proti Etsheni, kjer sem čakal na poglavarja Mantugulu. Ni prišel sam, ampak s 30 dečki in deklicami, mnogimi ženami in možmi. Vzel sem v roke pesmarico in vprašal, če se hočejo učiti petja; vsi so me prosili, naj jim zapojem kako katoliško pesem. Stopil sem v sredo njih in zapel himno »Asimtuse Umsindisi«. Nekateri se niso mogli vzdržati smeha, drugi so zbežali. Jaz pa se nisem dal oplašiti in sem spel celo kitico. Potem so vsi zavpili: »Lepo je to, oče! Še enkrat, še enkrat!« Po preteku ene ure smo imeli zbor, sestavljen iz 50 mladih in starih glasov, ki so potem ponesli himno na Odrešenika v vse bližnje gozdove. Potem sem jim razkazoval slike. Tako so tiščali vame, da sem menil, da me bodo zadušili.

Potem je prišlo na vrsto šolsko vprašanje. Treba je bilo le slišati te dobre zamorce, kako so zatrjevali svojo zvestobo! Jaz pa sem se hotel o zadevi pogovoriti s poglavarjem samim, poklical sem ga posebej in sem pustil Maleva samega pri črnih, ki so imeli še toliko stvari, o katerih so želeli pojasniti. Glavar mi je povedal, da leži velik del njegovega ozemlja in ljudstva pod evropsko jurisdikcijo, in da bo zato treba najpoprej poiskati dovoljenja za zidanje šole. Medtem pa bo poglavar pripravil kole, vrvi in vse potrebno. Med tem pogovorom sem čul, kako so zamorci ugibali, čemu sem se oglasil pri njih. Nekateri so menili, da ni misliti na to, da bi se mogla otvoriti šola; zopet drugi je trdil, da mene ne bo nikdar več v te kraje, drugi pa so rekli: »Pot tu sem smo mu pokazali, ako le mogoče, nas ne bo zapustil!« — In čemu bi jih tudi zapuščal? Ali bi ne bilo krivično, te dobre ljudi pustiti na cedilu? Toda stvar ne gre brez žrtev. In ako se tem žrtvam danes ne podvržemo, jutri bo prepozno.

Po končanem posvetovanju so zamorci uprizorili ples. Potem so mi drug za drugim podali roko in so se razkropili deloma v gozdnate gore, deloma v senčnate doline.

Ta večer so me z gotovostjo pričakovali v misijonu, toda še enkrat sem moral prenočiti v koči Maleva med tistimi krvoločnimi žuželkami, ki so potem, ko so že enkrat bile okusile mojo kri, bile tem predrznejše. Toda te ponočne boje mi je sladilo veselje, da sem našel toliko dobrih duš v teh črnih telesih.

Sv. Terezija Deteta Jezusa in afriški misijoni.

Vsakdo pozna danes bl. Terezijo Deteta Jezusa, malo cvetko iz samostana Lisieux na Francoskem, ki jo je sv. oče Pij XI. dne 17. maja 1925 prištel med svetnice. Malo dni je živela (1873—1897), komaj 24 let, toda izpolnila je obširno dobo. S svojim lepim zgledom nas bodri k veliki ljubezni do Boga in čiščenju bl. Device. Njena otroška vdanost v voljo božjo vnema v nas iste občutke. S stanovitno molitvijo in požrtvovalnostjo kliče ona nebeški blagoslov na misijone vsega sveta. Njeno veselje je bilo, da bi po njeni molitvi Bog rosil svoje milosti nad vse ljudi, kar se je zlasti po njeni smrti splošno občutilo. Od vseh strani so začela prihajati v Lisieux poročila o uslišanih molitvah na priprošnjo Male cvetke Terezije.

Izmed mnogih smo povzeli v ta list samo nekatere, da pokažemo, kako je priprošnja Male cvetke izdatna tudi za afriške misijone.

1. Zamorec v Ugandi čudežno ozdravljen.

Rubaga, Uganda v Afriki, 15. julija 1919.

Eden izmed »Belih očetov« piše v Lisieux: V našem misijonu živi zgledna zamorska družina. Mati se vsak dan uči katekizma ob svojih peterih otrocih, izmed katerih trije najstarejši že vsak dan pristopajo k sv. obhajilu. Nedavno je 7 letni Jozifek nevarno obolel. Kuhala ga je vročina in krči so ga napadali. Podelili smo mu sv. poslednje olje. Ni že mogel več govoriti, vse je kazalo, da je smrt blizu. Že ponoči pridejo k meni s prošnjo, naj pridem k njemu z relikvijami, kajti ne more več dolgo biti pri življenju. Jaz nisem imel relikvij, ki smo jih navadno rabili pri umirajočih, zato sem jim dal relikvije Male Terezije. »Dajte mu te svetinje na prsa in obljubite, da boste šli devetkrat k sv. obhajilu v čast sv. Tereziji, ako deček ozdravi. Jaz pa bom opravil tri sv. maše v zahvalo.«

Drugi dan pa — kakšno iznenadenje! Deček je bil zdrav. Njegova mati je vsa žareča od veselja pripovedovala o tem čudežu: »Oče, ko je sosed prinesel ponoči svetinje, je bil deček že mrzel in skoro trd, videl ni nič več, vse je kazalo, da je smrt že nastopila. Dala sem mu svetinje okrog vratu in sem molila k sv. Tereziji. Ta hip odpre deček oči, spozna nas, gorkota se vrača v telo — čez eno uro je bil popolnoma zdrav. Oče, danes sem pričela devetdnevnic v čast sv. Tereziji, kakor ste mi svetovali. Mali Jožef jo bo opravljal z menoj vred.«

»Poglej, kako je naš Bog dober,« sem rekel materi. »Ohranil ti je otroka, kdo ve, morebiti bo še enkrat mašnik.« — »Oh oče, kako bi želela, da bi to bilo!« — Čez par dni pride deček k meni, da se mi zahvali za molitev.

»Kaj bo s teboj, kadar dorasteš?« sem ga vprašal.

»Oče, potem bom šel v semenišče, da bom kedaj duhovnik.«

Dobri Bog naj usliši željo tega malega zamorca na priprošnjo svoje služabnice sv. Terezije Deteta Jezusa!

2. »Ne boste še umrli!«

Ozdravljenje nekega misijonarja na Kongi. Njegovo pismo v Lisieux (okrajšano).

Prečastita mati! V večjo čast sv. Tereziji Deteta Jezusa Vam pošiljam poročilo o mojem ozdravljenju, ki mi ga je ona izprosila.

Vsled pomanjkanja misijonarjev ob času vojske sem bil z delom tako preobložen, da sem težko obolel. To je bilo 5. julija 1919. Zdravnik mi je predpisal injekcije arzena, kar mi je do 2. avgusta tudi pomagalo. Od tega dne je šlo vedno na slabše. Vročila se je zvišala do 41°. Zdravnik je izjavil, da je bolezen smrtno nevarna in je imel le malo upanja. Poprosil sem sobrata, naj opravlja skupaj s tukajšnjimi kristjani devetdnevnic v čast sv. Tereziji, da mi ona izprosi zdravje. Prosil sem, naj postavijo njeno podobo na oltar v bližino Najsvetejšega, da bi si tem bolj naklonil njeno pomoč. Drugo njeno podobo sem imel ob postelji in sem jo neprenehoma prosil pomoči, saj ona je velika zavetnica duhovnikov.

Bilo je drugi dan devetdnevnic 4. avgusta ob 6. uri zvečer. Naši verniki so bili zbrani v cerkvi, jaz sem bil v duhu pri njih. Naenkrat vidim, kako postaja podoba Terezije ob moji postelji čezdalje večja, kakor da je oživel. Pri tem mi neki ljubek glas reče čisto razločno: »Ne oče, ne boste še umrli. Potrebno je, da še tukaj delujete za zamorce.« Tako me je pretreslo, da sem jokal.

Med tem časom pa se moje stanje ni zboljšalo — do 9. dne. Z 9. dnevom pa je bolezen naenkrat popustila in 24. avgusta sem že lahko opravil daritev sv. maše. V svojem govoru, ki ga je ljudstvo poslušalo jokaje, sem povedal, kako milost sem prejel na priprošnjo sv. Terezije Deteta Jezusa. Da se je to zgodilo res na njeno priprošnjo, je očitno; zakaj oba zdravnika, ki sta me zdravila in ki že 15 let izvršujeta svojo zdravniško prakso v teh tropičnih krajih, in še tretji zdravnik: vsi so izjavili soglasno, da še niso imeli podobnega slučaja, čigar konec ne bi bila smrt. Po moji bolezni mi je eden zdravnikov svetoval, naj se vrnem v Evropo, kajti bivanje v Afriki bi znalo biti mojemu zdravju škodljivo. Jaz pa sem ostal tu in sem po 6 mesecih tako zdrav, kot da nisem bil nikdar bolan. Blagovolite, prečastita mati, porabiti to poročilo v večjo čast sv. Tereziji D. J. in jo z menoj vred zahvaliti za moje zdravje, kajti sedaj zopet lahko delujem za uboge zamorce in za razširjanje kraljestva božjega.

R. P. E. Mulder, misijonar na Kongi.

Deli dobrote še dalje.

Uslišane molitve na priprošnjo blagopokojne ustanoviteljice Družbe sv. Petra Klaverja, grofice Mar. Terezije Ledóchowske:

»Zatekla sem se večkrat k blagopokojni grofici Ledóchowski za pomoč in bila sem vedno uslišana. V zahvalo pošljam obljubljeni dar 30 Din za najpotrebnejše misijone.« — M. P., Podstreda.

»V zahvalo za uslišano prošnjo darujem za odkup pogančka 150 Din, ki naj se krsti na ime ustanoviteljice 'Marija Terezija'.« — M. C., Škofja Loka.

»Zopet me je pokojna grofica Ledóchowska uslišala v neki zadevi. V zahvalo pošljam milodar za afriške misijone.« — H.

»Prisrčna zahvala pokojni grofici Ledóchowski za hitro pomoč v neki denarni zadevi. Pošljam obljubljeni dar.« — B. W.

»Prisrčna hvala blagopokojni grofici Ledóchowski za uslišanje v zelo važni zadevi.« — M. Š.

»Pošljam dar za zamorskega otroka v zahvalo blagi grofici Ledóchowski za uslišano prošnjo.« — N. N.

»Prisrčna hvala grofici Ledóchowski, da me je že dvakrat uslišala. Pošljam obljubljeni dar.« — G. P. v K.

»Zato, ker sem dobila stanovanje, pošljam dar v čast pokojni grofici Ledóchowski.« — M. D. v K.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. — Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: Karel Čeč.

Podpirajmo črne katehiste.

Podpiranje črnih katehistov je neprecenljive važnosti, in sicer zato:

1. ker delajo za razširjanje kraljestva božjega in morejo rešiti mnogo duš;
2. da izprosimo od Boga duhovniških poklicev za domovino;
3. da se na ta način udeležimo uspehov, pa tudi nebeskega plačila misijonarjev;
4. da se nam (s posinovljenjem) morda izpolni srčna želja, imeti sina ali brata učitelja ali misijonarja.

Kdor želi posinoviti črnega katehista, naj pošlje vsako leto Klaverjevi družbi 600 Din za njegovo prehrano. A sprejme se hvaležno vsak, tudi najmanjši dar v ta namen.

Kako uspešno podpiramo misijone?

Ako se pridružimo kot udje Družbi sv. Petra Klaverja. Družba ima: a) notranje ude ali sodalinje sv. Petra Klaverja, imenovane tudi pomožne misijonarke za Afriko, katere vse svoje življenje posvetijo izključno misijonski službi, b) zunanje ude, c) pospeševalne ude (podpornike) in d) udeležnike.

Kdo je sposoben za pomožno misijonarko? Dobro vzgojene gospodične, ki razumejo več jezikov ali so posebno spretni v računstvu, seveda pod pogojem, da imajo poklic za urejeno bogoljubno življenje. Sprejmejo se pa v manjšem številu tudi dekleta z navadno šolsko izobrazbo.

Kdo je zunanji ud Klaverjeve družbe? Osebe, zlasti gospe in gospodične, ki delujejo za Družbo v toliko, kolikor jim dopuščajo njih stanovske dolžnosti. Drugi zunanji udje, ki so prosti in neodvisni, se enako pravim pomožnim misijonarkam popolnoma posvetijo delovanju za misijone. Iste porabi Klaverjeva družba za vodstvo svojih podružnic, za sotrudištvo v osrednjih hišah itd.

Kdo so podporniki, oziroma podpornice? Osebe, katere podpirajo Družbo z letnim prispevkom 3 Din. Pomagajo pa lahko tudi z razširjanjem njenih spisov, s pridobivanjem udeležnikov itd. Duhovniki-podporniki prispevajo letno 6 Din in uživajo posebne privilegije. (Tozadevne določbe so na razpolago.)

Kdo so udeležniki? Osebe, katere pristopijo k Družbi kot »udeležniki« z letnim prispevkom 2 Din, ali če so otroci, ako pristopijo k »Otroški zvezi za Afriko« z letnim prispevkom 1 Din.

Priporočamo

Z besedo in tiskom.

Spisal Aleksander Halka.

Knjižica ima 8 slik. Pripoveduje zanimivo zgodovino Klaverjeve družbe. Kaže njen skromni začetek, razvoj, delovanje, priznanje sv. stolice in višje cerkvene oblasti; podaja jasne uspehe, navdušuje za najvišji ideal. — Priporočamo mladim in starim. Knjižica je lepa in priročna. Cena samo Din 2.50. Pri naročitvi 12 izvodov skupaj kos Din 2.—. — Ljubi čitatelji! naročajte, berite in razširjajte jo! Zlasti v kongregacijah in društvih naj je ne manjka!

Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva cesta šte. 3.

Uprizarjajte igre: »Klic božji«, v treh dejanjih, cena Din 3.—. — »Lakota v črni deželi«, v enem dejanju, cena Din 2.50. — »Afindra, zamorska deklica«, v treh dejanjih, cena Din 3.—. — Naroča se pri Klaverjevi družbi v Ljubljani.

Zahvale.

Na priprošnjo sv. Jožefa, sv. Ane, sv. Antona Padovanskega, Male Terezije Deteta Jezusa, blagopokojne Mar. Terezije Ledóchowske so bili uslišani in so poslali v zahvalo darove: Neimenovana oseba; K. Č., Matrai, N. N.

MILOŠČINA ZA MISIJONE, katero prejme Družba sv. Petra Klaverja, se vedno, ako ni kakšne posebne želje, primerno razdeli; ako pa kdo določi poseben misijon, se to izpolni. Vsi afriški misijonarji se lahko poslužujejo te družbe kot nabiralnice miloščine, kakor tudi prijatelji posameznih misijonov, ker se vsi darovi zanesljivo odposljejo na oni kraj, kamor so določeni.

POPOLNI ODPUSTEK.

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

1. julija, na praznik dragoc. Krvi Jezusove.
25. julija, na praznik sv. apostola Jakoba.
24. avgusta, na praznik sv. apostola Jerneja.
9. septembra, na praznik sv. Petra Klaverja, našega patrona.